

Четвъртата среща на медиите повдигна въпроси и спорове

ОТ 18 ДО 22 МАЙ, ПОД НАДСЛОВА „МЕДИИТЕ – ЗАДЪЛЖИТЕЛНИЯТ ТРЕТИ В МЕЖДУКУЛТУРНИЯ ДИАЛОГ“, В МАДРИД ПРОТЕЧЕ ЧЕТВЪРТАТА СВЕТОВНА СРЕЩА НА БЪЛГАРСКИТЕ МЕДИИ, ОРГАНИЗИРАНА ОТ БТА. ОСНОВНИ ПАРТНЬОРИ НА АГЕНТУРАТА БЯХА ИЗДАВАНИЯТ В ИСПАНИЯ БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИК „НОВА ДУМА“ И ИСПАНСКАТА ИНФОРМАЦИОННА АГЕНЦИЯ ЕФЕ. ОСВЕН ДЕЛЕГАТИТЕ ОТ БЪЛГАРСКИТЕ МЕДИИ ЗАД ГРАНИЦА, СРЕД НАД 150-ТЕ УЧАСТНИЦИ ИМАШЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА БЪЛГАРСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО, ИСПАНСКИТЕ И БЪЛГАРСКИТЕ МЕДИИ.

Срещата беше официално открита от президента на България Георги Първанов в кметството на Мадрид и в присъствието на кмета на Мадрид Алберто Руиз Гаярдон. Сред официалните гости бяха външният министър Ивайло Калфин, бившият премиер Симеон Сакскобургготски, министърът на държавната администрация Николай Василев, председателят на комисията по външна политика Соломон Паси и др.

В словото си президентът Георги Първанов се обърна, както към медиите, така и към всички българи зад граница. „В условията на глобализацията не територията, а духът е ключовото понятие, движещият фактор на развитието на една нация“ – каза той и потвърди, че вниманието на българската държава все повече се фокусира върху българите зад граница. Призна, че онова, което се прави засега, е да им се „занесе кашон книги“. „Надявам се и очаквам, че този форум ще бъде стъпка напред в усилията ни да представим автентичния образ на България. Защото българските медии по света са възможно най-добрите посланици,

в редица случаи, разполагащи с много повече лостове и ресурси дори от дипломатите.“

В предварително оповестената програма на срещата бяха набелязани за обсъждане редица теми, занимаващи обществото ни, всяка от които пречупена през възможностите за влияние от страна на медиите: „Медийни стратегии на българския туризъм“, „Медиите и академичната емиграция“, „Програмата на правителството за българите в чужбина“, „Виновни ли са медиите, че България няма Нобелов лауреат“ и др. Специален акцент – както много често в последно време – беше поставен върху промотирането на българската история, култура и език. Въпросът за имиджа на България пред света е лайтмотив, който явно се върти в омагьосания кръг на необходимостта от реклама и липсата на средства.

Министърът на държавната администрация Николай Василев обърна внимание на „транслитерация“-та, т.е. системата от правила за правилно записване на всички български имена с латински букви. В момента едно и също име или название може да се срещне написано по няколко

ТРАНСЛИТЕРАЦИЯ

кирилица:

а, б, в, г, д, е, ж, з, и, й, к, л, м, н, о, п, р, с, т, у, ф, х, ц, ч, ш, щ, ъ, ъ, ю, я

латиница:

a, b, v, g, d, e, zh, z, i, y, k, l, m, n, o, p, r, s, t, u, f, h, ts, ch, sh, sht, a, y, yu, ya

буквени съчетания:

дж, ъо, йо
dzh, yo, yo

изключение: България – Bulgaria

различни начина. Министър Василев даде пример с традиционни български имена като „Георги“ изписвано по няколко начина и със семейства, чиито имена в паспортите са изписани по различен начин. Липсата на правила се отразява в изписването на градовете по табелите: така например четирибуквеният „Русе“ е изписван поне по четири различни начина, а рекордър в това отношение е Панагюрище – седем различни начина. Името на България също не е изключение. Ето защо в началото на мандата през 2006 г. неговото министерство инициира програмата „Разбираема България“, която в крайна сметка довежда до утвърждаване на общовалидни правила. Днес има разработен и безплатен софтуер, публикуван на няколко сайта, който „превежда“ съответното название на латиница.

Журналистите – в идеалния вариант – би трябвало да са хора хора знаещи, с широки интереси и по начало любопитни. В съответствие с тази заветна представа, организаторите бяха подготвили изключително богата и разнообразна съпътстваща програма, която да осигури допълнителна връзка между участниците. Така например още в началото на срещата беше проектиран филмът „Шивачки“ на режисьора Людмил Тодоров, който е един от най-успешните в съвременното българско кино и носител на пет филмови награди за 2007 г. В деня на откриването на срещата в кметството на Мадрид беше представена книгата на проф. Николай Овчаров „Кратка история на България“, издадена специално за случая на испански език. Състоя се предпремиера на изложбата „Буквите на България – новата азбука на Европа“, съставена от 30 плаката, всеки изобразяващ по една буква от българската азбука. Всички присъстващи имаха възможност да се настроят философски и/или носталгично, следейки мултимедийната фотоизложба на вестник „Нов живот“ на тема „50 години област Кърджали“. Включените 2000 фотоса – от архивни черно-бели кадри отпреди 50 години до нови дигитални изображения – застигнаха за миг на екрана и отлитаха,

освобождавайки място за следващото събитие: празненства, трагедии, строежи и катастрофи. История, събирана от репортерите на вестника в продължение на 50 години.

На срещата в никакъв случай не липсваха и разгорещени дебати (в залата) и остра размяна на мнения (в кулоарите). Първа бактериологична беша хвърлена още в началния панел, миролюбиво наречен „Какво се случи между двете срещи?“ и явно предвиден по-скоро като подгрыващ кръг. Представителят на „Парижки вестник“ Александър Градинаров взе думата и попита „Защо сме тук?“, „Кой плаща всичко това?“ и „Какво цели?“ Въпросите бяха подети не само от водещия Николай Кънчев, но и от всички, които се изказаха. Благодарение на Александър Градинаров, от гледна точка на дискусиите, Четвъртата среща направи направо летищан старт.

През втория ден подобна разгорещена дискусия беше предизвикана от изтъкнатия въпрос за емиграцията и възможното връщане на българите в България. По тази точка много кратко и директно беше изказването на Борислав Николов, издател на вестник „Форум“, Канада. Той обобщи, че всеки българин, живеещ в Канада, внася в България поне по 10 000 долара годишно. Ако България мисли, че може да се лиши от тези пари и освен това да намери реализация за завърналите се – тогава темата подлежи на дискусия. Изказването му отне две минути – колкото и последвалите аплодисменти.

Към тези въпроси се присъединиха и онези, които долетяха като ехо от България: Защо патрон на изявата е президентът? Защо срещите не се провеждат в България? Въпросът според мен не е в това, къде се провеждат срещите, а дали в ерата на глобализацията можем да укоряваме някого, че мисли глобално?

Словото си при откриване на срещата, акад. Антон Дончев започна с изречението: „Езикът ни е музика, не по-лоша от тази на Бетовен.“ Затова може би най-малкото, което можем да направим, е да не свирим фалшиви тонове на него – нито заради каузи, нито заради собствения ореол. ■

